

ΠΥΘΙΑ

Ἐστῆς μοῖρας μου τὸν δρόμο, ἀπὸ σιμά μου
Στοχαστικὴ ἴσάν διάβηκες, παρθένα,
Τὰ λόγια σου ποῦ μοῦπες, ἴστην καρδιά μου
Ἐσάν γρίφοι μοῦ φανῆκαν, σαστισμένα.

Τὸ φῶς πῶς ἀγαπάει καὶ τὸ σκοτάδι
Ὁ ποιητῆς, τὴν αὔλην ὀπτασία,
Τοῦ οὐρανοῦ τὴν ἔκστασι, τὸν Ἄδη,
Ἔτσι κ' ἐγὼ σ' ἀγάπησα, ὦ Πυθία.

Ἐστά κύματα τῶν μαύρων τῶν μαλλιῶν σου,
Ἐστὸ σκοτεινὸ σου μέτωπο ἐγὼ εἶδα,
Τῶν μύθων τὰ βασίλεια καὶ τοῦ ὄνειρου.

Καὶ ἴστα βαθυὰ σκοτιάδια τῶν ματιῶν σου,
Σέροντας γιὰ φανὸ μου τὴν ἐλπίδα,
Τὴν ἡδονὴν ἀντίκρουσα τοῦ ἀπείρου.

ΑΤΤΙΚΗ ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ

Αὔρα τερπνὴ μῦρα δροσιᾶς σκορπίζει
Ὅθε περναῖ, καὶ τὸ γλυκὸ φεγγάρι
Μ' ἕναν γαλακτερὸ πέπλο στολίζει
Τὴν Πλάσιν ὄλη. ὦ τῆς νυχτιᾶς ἡ χάρι!

Ἐστὴ σιγαλιὰ ποῦ γύρω εἶνε ἀπλωμένη,
Ἐπ' τὰ βαθυὰ τῆς γῆς τῆς δοξασμένης,
Κάτι κρυφὸ λὲς καὶ σιγὰ ἀνεβαίνει,
Κάτι ἴσάν στεναγμὸς ζωῆς θαμμένης,

Ζωῆς μεγάλης.. Καὶ ἴστὸ ξύπνημά της,
Περίλυπτη, ἴσάν ἄκτινοι ποῦ ἐπιζοῦνε
Σ' ἄλλους, γλυκοὺς, ἢ Ἀκρόπολι στεναζέει.

Τοῦ Φλοπάππου τὸ μνημεῖο, σιμά της
Λὲς κράζει τοὺς θνητοὺς νὰ ὄνειρευθοῦνε.
Βουβῆς, μαρμαρωμένης Σφίγγας μοιάζει.